DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 30 października 1945 r.

Nr. 27

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO.

204.

USTAWA

z dnia 22 lipca 1945 r.

o ustanowieniu Narodowego Święta Odrodzenia Polski.

Art. 1. Celem upamiętnienia po wsze czasy Odrodzenia Niepodległego i Demokratycznego Państwa Polskiego — dzień 22 lipca, jako dzień powstania Suwerennej władzy Narodu Polskiego, stanowić będzie Narodowe Święto Odrodzenia Polski.

Art. 2. Dzień 22 lipca jest wolny od pracy.

Art. 3. Wykonanie niniejszej ustawy poru-

cza się Prezesowi Rady Ministrów i wszystkim ministrom.

Art. 4. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 22 lipca 1945 r. Równocześnie traci moc ustawa z dnia 23 kwietnia 1937 r. o Święcie Niepodległości (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 255).

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Obrony Narodowej:
Michał Żymierski
Marszałek Polski

w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Szyszko

Minister Zdrowia:
Franciszek Litwin

Minister Spraw Zagranicznych:
Wincenty Rzymowski

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Przemysłu:
Ciszewski

Minister Komunikacji:
Jan Rabanowski

w/z Minister Poczt i Telegrafów:
Roman Pallasch

Minister Lasów:
Stanisław Tkaczow

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Edmund Giebartowski

Minister Oświaty:
Czesław Wycech

Minister Kultury i Sztuki:
Władysław Kowalski

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

Minister Odbudowy Kraju:
Michał Kaczorowski

Minister Informacji i Propagandy:
Stefan Matuszewski

Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski

w/zMinister Żeglugi i Handlu Zagranicznego:
Z. Wyrozembski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 sierpnia 1945 r. Nr 32, poz. 194).

205.

DEKRET

z dnia 2 sierpnia 1945 r.

o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586), zmienionym: rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 615) i z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 863), art. 42 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r., o unormowaniu właściwości władz i trybie postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976), dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 599), ustawą z dnia 25 marca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 168), dekretami Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 23 października 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 45) i z dnia 20 listopada 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 65) oraz dekretem z dnia 11 kwietnia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 67) wprowadza się zmiany następujące:

1) art. 56 otrzymuje brzmienie:

„**Art. 56.** 1. Kwas octowy, z wyjątkiem kwasu octowego, otrzymanego w drodze fermentacji octowej płynów alkoholowych, zarówno wyrobiony w kraju jak i sprowadzony z zagranicy, podlega podatkowi spożywczemu w wysokości 3 zł od 1 kg bezwodnego kwasu.

2. Minister Skarbu uprawniony jest do obniżania w drodze rozporządzenia określonej w ust. 1 stopy podatku spożywczego od kwasu octowego.";

2) art. 57 otrzymuje brzmienie:

„**Art. 57.** 1. Drożdże, nadające się do wypieku (piekarniane), zarówno wyrobione w kraju jak i sprowadzane z zagranicy, podlegają normalnie podatkowi spożywczemu w wysokości 900 zł od 1 kg na cele zaś określone szczegółowo w rozporządzeniu Ministra Skarbu zniżonemu podatkowi spożywczemu w wysokości 10 zł od 1 kg.

2. Drożdże piekarniane mogą być wydawane do obrotu tylko w stanie prasowanym.

3. Podatek spożywczy pobiera się przez oklejanie opakowań drożdży opaskami podatkowymi.

4. Władza skarbowa drugiej instancji mo-

że zezwalać na wydawanie z wytwórni drożdży piekarnianych w stanie płynnym, przeznaczonych do celów leczniczych lub przetwórczych.

5. Minister Skarbu uprawniony jest do obniżania stopy podatku spożywczego od drożdży (ust. 1).

6. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu oraz Ministrem Aprowizacji i Handlu jest uprawniony do określania w drodze rozporządzeń ceny drożdży.";

3) art. 58 otrzymuje brzmienie:

„**Art. 58.** 1. Zabrania się:

1) dodawania do drożdży piekarnianych mączki (skrobi), drożdży piwnych lub jakichkolwiek innych surogatów,

2) używania drożdży piwnych do wypieku,

3) wypuszczania do wolnego obrotu drożdży nieopatrzonych opaskami podatkowymi,

4) zdejmowania względnie odklejania opasek podatkowych lub zmiany opakowania na cegiełkach drożdżowych, znajdujących się w obrocie handlowym, oraz przechowywania poza wytwórnią, wypożyczania, kupowania lub sprzedaży opasek podatkowych,

5) przerabiania i zmiany formy drożdży poza wytwórnią, jak również wydawania z wytwórni drożdży niesformowanych,

6) sprzedaży drożdży po innych cenach niż ustalone w przepisach, a nadto co do drożdży podlegających zniżonemu podatkowi spożywczemu — sprzedaży na inne cele, niż ustalone w rozporządzeniu Ministra Skarbu (art. 57 ust. 1),

7) wytwarzanie roztworów kwasu octowego o koncentracji niższej niż 80%.

2. Minister Skarbu może na warunkach ustalonych w drodze rozporządzenia, zezwalać drożdżowniom na wyjątki od postanowień ust. 1 pkt 5 co do pozafabrycznych składnic drożdży".

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą co do art. 1 pkt 2 i 3 po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski
Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 sierpnia 1945 r. Nr 31, poz. 185).

206.

DEKRET

z dnia 4 sierpnia 1945 r.

o tymczasowym uregulowaniu uposażeń funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Dekret niniejszy reguluje uposażenia funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa publicznego.

Art. 2. Ustanawia się 14 grup uposażenia zasadniczego oraz dodatek ekonomiczny do uposażenia zasadniczego, który będzie wypłacany do czasu unormowania stosunków gospodarczych według następującej tabeli:

Grupa uposażenia	Uposażenie zasadnicze (miesięcznie w złotych)	Dodatek ekonomiczny (miesięcznie w złotych)
I	2 000	800
II	1 500	600
III	1 200	600
IV	900	600
V	700	490
VI	550	490
VII	475	490
VIII	415	430
IX	365	430
X	315	400
XI	265	400
XII	220	390
XIII	175	370
XIV	130	325

Art. 3. Zasady zaszeregowania funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa publicznego do grup uposażeń, wyszczególnionych w art. 2, ustali Minister Bezpieczeństwa Publicznego w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 4. Funkcjonariusze służby bezpieczeństwa publicznego otrzymują dodatki: rodzinny, lokalny i specjalny do dodatku lokalnego na takich samych zasadach, na jakich otrzymują te dodatki inni funkcjonariusze państwowi.

Art. 5. Dla funkcjonariuszów służby bezpieczeństwa publicznego, zajmujących stanowiska kierownicze, ustanawia się 11 stawek dodatku funkcyjnego oraz dodatek ekonomiczny do dodatku funkcyjnego w następującej wysokości:

Stawka	Dodatek funkcyjny (miesięcznie w złotych)	Dodatek ekonomiczny (miesięcznie w złotych)
1	2 000	600
2	1 500	600
3	1 100	600
4	800	520
5	600	420
6	450	400
7	350	400
8	300	370
9	250	320
10	200	280
11	150	220

Stanowiska kierownicze z dostosowaniem stawek dodatku funkcyjnego określi Minister Bezpieczeństwa Publicznego w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 6. Funkcjonariuszom służby bezpieczeństwa publicznego może być przyznany dodatek służbowy, uzasadniony szczególnymi właściwościami służby. Osoby pobierające dodatek funkcyjny nie mogą otrzymywać równocześnie dodatku służbowego. Dodatek służbowy nie może przekraczać 75% uposażenia zasadniczego wraz z dodatkiem ekonomicznym. Szczegółowe przepisy, dotyczące dodatku służbowego, wyda Minister Bezpieczeństwa Publicznego w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 7. Funkcjonariuszom służby bezpieczeństwa publicznego w czasie zajmowania stanowiska w służbie operacyjnej lub śledczej zwiększa się uposażenie zasadnicze wraz z dodatkiem funkcyjnym lub służbowym i dodatkami ekonomicznymi — o 20%; wszystkim innym funkcjonariuszom służby bezpieczeństwa publicznego w czasie służbowego pobytu poza zwykłym miejscem pracy — o 10%.

Art. 8. Wojskowi w służbie czynnej, przydzieleni do służby bezpieczeństwa publicznego, mają prawo do uposażenia z tytułu stopnia wojskowego zamiast uposażenia zasadniczego (art. 2). W tym przypadku dodatek za wysługę lat oblicza się na podstawach, obowiązujących w służbie wojskowej. Jeżeli uposażenie z tytułu stopnia wojskowego jest niższe od uposażenia zasadniczego w służbie bezpieczeństwa publicznego, wojskowi ci otrzymują w czasie zajmowania stanowiska w służbie bezpieczeństwa publicznego odpowiednie wyrównanie.

Art. 9. Sprawy uposażenia nie uregulowane niniejszym dekretem normują przepisy, obowiązujące w dniu 1 września 1939 r.

Art. 10. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Bezpieczeństwa Publicznego i Ministrowi Skarbu.

Art. 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 sierpnia 1944 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
w/z Prezes Rady Ministrów:
Władysław Gomułka
Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz
Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 sierpnia 1945 r. Nr 31, poz. 186).

207.

DEKRET

z dnia 18 lipca 1945 r.

o pomocy i zasiłkach dla rodzin żołnierzy Wojska Polskiego oraz zdemobilizowanych żołnierzy.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Rozdział I.

Pomoc i zasiłki dla rodzin żołnierzy Wojska Polskiego.

Art. 1. Prawo do pomocy i zasiłków służy członkom rodzin żołnierzy pełniących służbę wojskową niezawodowo, a w czasie wojny lub mobilizacji i zawodowo.

Art. 2. § 1. Za członków rodziny żołnierza uprawnionych do pomocy i zasiłków uważa się:

a) małżonka,
b) osobę, nie będącą małżonkiem, a żyjącą we wspólności małżeńskiej,
c) dzieci ślubne, uprawnione, uznane, przysposobione oraz nieślubne, których ojcostwo zostało stwierdzone,
d) pasierbów,
e) w braku wymienionych pod lit. a), b), c) i d) — rodziców,
f) w braku wymienionych pod lit. a), b), c), d) i e) — rodzeństwo.

§ 2. Osoby, wymienione w § 1 lit. a) i b), mają obowiązek w ciągu miesiąca od dnia powstania uprawnienia zarejestrować się w urzędzie zatrudnienia celem otrzymania pracy. Jeżeli wysokość zaofiarowanego wynagrodzenia jest co najmniej równa kwocie zasiłku, mają one obowiązek podjęcia pracy, w przeciwnym razie tracą prawo do zasiłku.

§ 3. Od obowiązku, wymienionego w § 2, zwolniona jest żona, która ma na swoim utrzymaniu co najmniej jedno dziecko w wieku do lat 14, lub członka rodziny wymagającego opieki spośród osób wymienionych w § 1.

Art. 3. Prawo do pomocy i zasiłków służy członkom rodziny żołnierza zamieszkałym w kraju i jeżeli bezpośrednio przed odejściem żołnierza do służby wojskowej byt ich był zależny od dochodów jego pracy najemnej lub samodzielnej pracy zarobkowej; w tym ostatnim przypadku o tyle, o ile nastąpiła utrata lub znaczne zmniejszenie dochodu wskutek odejścia żołnierza do służby wojskowej lub okoliczności wynikłych podczas pełnienia tej służby.

Art. 4. § 1. Prawo do pomocy i zasiłków nie służy członkom rodziny żołnierza:

a) żyjącym w czasie jego powołania do służby wojskowej we wspólnym gospodarstwie, jeżeli jeden z członków tej rodziny otrzymał odroczenie służby wojskowej, jako jedyny jej żywiciel,

b) wymienionym w art. 2 lit. c), d) i f), jeżeli ukończyli 18 lat życia, chyba że udowodnią, iż uczęszczają do zakładu naukowego lub pobierają naukę w zawodzie praktycznym, a nie otrzymują wynagrodzenia wystarczającego na utrzymanie. W tych przypadkach prawo do pomocy i zasiłków służy im do chwili ukończenia nauki, nie dłużej jednak niż do dnia, w którym ukończą 24 rok życia,

c) wymienionym w art. 2 § 1 lit. e), jeżeli nie ukończyli 60 roku życia.

§ 2. Prawo do pomocy i zasiłków służy członkom rodziny mimo istnienia warunków, uzasadniających w myśl postanowień paragrafu poprzedniego wyłączenie tego prawa, jeżeli udowodnią urzędowym świadectwem lekarskim, że są niezdolni do pracy zarobkowej.

Art. 5. Rodzina, której więcej niż jeden członek odbywa służbę wojskową, uzasadniającą prawo do pomocy i zasiłków, jest uprawniona do pomocy i zasiłku tylko za jedną osobę.

Art. 6. Członkowie rodziny żołnierza, którzy nie ukończyli 18 roku życia, bądź przekroczyli 60 rok życia, oraz niezdolni czasowo lub trwale do pracy zarobkowej, mają prawo w okresie reglamentacji wyżywienia do przydziałów, przewidzianych dla rodzin pracowników państwowych.

Art. 7. Na wniosek Naczelnego Dowódcy Wojska Polskiego lub Ministra Obrony Narodowej może Rada Ministrów przyznać rodzinom żołnierzy szczególnie zasłużonych spośród wymienionych w art. 1 jednorazowy zasiłek specjalny.

Art. 8. § 1. Członkowie rodzin żołnierzy, wymienionych w art. 1, uprawnieni do pomocy i zasiłków, mają pierwszeństwo do umieszczania swych dzieci w żłobkach, dziecińcach i przedszkolach, utrzymywanych z funduszów publicznych oraz do bezpłatnej pomocy lekarskiej. Pomocy tej udzielają na koszt Państwa ubezpieczalnie społeczne albo zakontraktowani w tym celu lekarze cywilni lub prywatne zakłady lecznicze.

§ 2. Członkom tych rodzin przysługuje prawo pierwszeństwa przy równych kwalifikacjach w przyjmowaniu do pracy, zakładów leczniczych, zakładów naukowych, w otrzymywaniu stypendiów, koncesji i przydziałów mieszkaniowych.

Art. 9. Niezawiniony przez żołnierza pobyt w niewoli uprawnia jego rodzinę do pomocy i zasiłków przez czas pobytu w niewoli. Uprawnienie to ustaje po upływie sześciu miesięcy od dnia, ustalonego rozporządzeniem Ministra Administracji Publicznej w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej.

Art. 10. § 1. Prawo członków rodziny żołnierza do pomocy i zasiłków powstaje z dniem zgłoszenia się żołnierza do czynnej służby wojskowej.

§ 2. W przypadku zmiany warunków, powodujących zmianę wysokości zasiłku, przysługuje nowy wymiar tegoż od dnia, w którym warunki uległy zmianie.

Art. 11. W wypadku gdy osoby, uprawnione do pomocy (art. 1 — 4), nie będą mogły wykonać pilnych robót przy uprawie roli i zbioru plonów z powodu braku sprzężaju, narzędzi lub ludzkiej siły roboczej, zarząd gminy nakaże udzielenie im bezpłatnej pomocy w drodze świadczeń rzeczowych i osobistych.

Art. 12. Prawo do pomocy i zasiłków gaśnie z dniem następującym po dniu:

a) zwolnienia żołnierza ze służby wojskowej,

b) opuszczenia przez żołnierza swej jednostki wojskowej w zamiarze trwałego uchylania się od służby,

c) śmierci osoby uprawnionej do pomocy i zasiłków,

d) ustania warunków uzasadniających uprawnienie do pomocy i zasiłków,

e) zawinionego dostania się żołnierza do niewoli,

f) opuszczenia przez osobę uprawnioną do pomocy i zasiłków granic Państwa Polskiego,

g) skazania osoby uprawnionej do pomocy i zasiłków prawomocnym wyrokiem na karę pozbawienia wolności powyżej sześciu miesięcy bez zawieszenia wykonania kary,

h) skazania żołnierza prawomocnym wyrokiem na dodatkową karę utraty praw publicznych.

Art. 13. Nie wypłaca się zasiłków za okres pozbawienia żołnierza wolności prawomocnym wyrokiem sądowym lub odbywania przez niego służby w oddziale karnym.

Rozdział II.

Pomoc i zasiłki dla zdemobilizowanych żołnierzy.

Art. 14. § 1. Prawo do pomocy i zasiłków służy żołnierzom zdemobilizowanym w ciągu sześciu miesięcy od dnia zwolnienia z wojska, chyba że przed upływem tego okresu uzyskali pracę zarobkową, przynoszącą dochód wyższy od kwoty przysługującego zasiłku.

§ 2. Żołnierzem w rozumieniu § 1 jest również uczestnik walki orężnej o niepodległość Polski — walki podziemnej lub partyzanckiej

w organizacjach antyfaszystowskich przeciwko Niemcom lub ich sprzymierzeńcom po dniu 1 września 1939 r. z tym, że prawo do pomocy i zasiłków służy mu od dnia rozwiązania organizacji lub uwolnienia go spod władzy nieprzyjaciela.

Art. 15. § 1. Prawo do pomocy i zasiłków nie służy żołnierzom, skazanym na dodatkową karę utraty praw publicznych oraz zdegradowanym na mocy prawomocnego wyroku.

§ 2. Powracający z niewoli mają obowiązek wykazania, że pobyt ich w niewoli był niezawiniony.

Art. 16. Spośród uprawnionych mają pierwszeństwo odznaczeni.

Art. 17. § 1. Uprawnieni mają pierwszeństwo przyjmowania do zakładów naukowych i prawo do uzyskania stypendiów, bezpłatnego pomieszczenia i pomocy naukowej.

§ 2. Ponadto uprawnieni mają prawo do bezpłatnej pomocy lekarskiej w zakładach państwowych, samorządowych i ubezpieczalniach społecznych; pierwszeństwo przy równych kwalifikacjach w otrzymywaniu koncesji, a nadto w otrzymywaniu przydziałów mieszkaniowych, a do czasu utrzymania reglamentacji wyżywienia — prawo do przydziałów, przysługujących pracownikom państwowym.

§ 3. Uprawnieni — rolnicy mają pierwszeństwo w uzyskaniu przydziału gospodarstw wiejskich na zasadach dekretu o reformie rolnej.

Art. 18. § 1. Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z Ministrem Skarbu może przyznać zasłużonym byłym żołnierzom jednorazowy zasiłek specjalny.

§ 2. Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z Ministrem Skarbu może przyznać uprawnionym w wypadkach ubóstwa i w innych szczególnych okolicznościach czasowy zasiłek dodatkowy.

§ 3. Na wniosek rodziny, pozostałej po zmarłym byłym żołnierzu, lub gminy może władza administracji ogólnej I instancji zarządzić pochowanie go na koszt Skarbu Państwa.

Art. 19. Prawo do pomocy i zasiłków gaśnie z dniem następującym po dniu:

a) śmierci osoby uprawnionej,

b) opuszczenia przez osobą uprawnioną granic Państwa Polskiego,

c) skazania osoby uprawnionej prawomocnym wyrokiem na karę pozbawienia wolności powyżej sześciu miesięcy bez zawieszenia jej wykonania.

Rozdział III.

Przepisy wspólne.

Art. 20. Obowiązek udzielania pomocy i zasiłków ciąży na Państwie i gminach.

Art. 21. § 1. Władzami powołanymi do orzekania w sprawach pomocy i zasiłków są zarządy gmin, właściwe ze względu na miejsce zamieszkania uprawnionych osób.

§ 2. Minister Administracji Publicznej w porozumieniu z Ministrami: Obrony Narodowej, Pracy i Opieki Społecznej oraz Skarbu określi w drodze rozporządzenia tryb postępowania co do orzekania o prawie do pomocy i zasiłków, wysokość norm dziennych zasiłku, termin jego wypłaty, sposób asygnowania wypłat, prowadzenia wykazów zasiłków przyznanych, wstrzymywania wypłat i orzekania o obowiązku zwrotu nienależnie pobranych zasiłków.

§ 3. Minister Administracji Publicznej może w drodze rozporządzenia poruczyć wykonanie czynności zarządów gmin w zakresie wykonania niniejszego dekretu w całości lub w części władzom administracji ogólnej.

Art. 22. § 1. Prawo do zasiłków należy zgłosić w zarządzie gminy, właściwej ze względu na miejsce zamieszkania osoby uprawnionej do zasiłku.

§ 2. Prawo do pomocy może zgłosić osoba uprawniona, jej przedstawiciel ustawowy albo żołnierz, którego rodzina jest uprawniona do zasiłku.

§ 3. Zgłoszenie o zasiłek, wniesione później aniżeli w ciągu sześciu miesięcy po dniu powstania prawa do zasiłku, nie podlega rozpatrzeniu.

W wypadkach siły wyższej termin ten liczy się od dnia ustania przeszkody.

Art. 23. Zasiłki wypłacane są ze Skarbu Państwa w normach dziennych i płatne są z dołu.

Art. 24. Nie wypłaca się zasiłków niepodjętych przez osobę uprawnioną w ciągu sześciu miesięcy, licząc od dnia zawiadomienia jej o przyznaniu zasiłku. Przepis ten nie dotyczy wypadków siły wyższej.

Art. 25. Prawo do pomocy i zasiłków jest niezbywalne i nie podlega egzekucji.

Art. 26. Zasiłki pobrane wbrew przepisom dekretu niniejszego podlegają zwrotowi. Do zasiłków pobranych świadomie wbrew przepisom dolicza się odsetki prawne od dnia pobrania do dnia zwrotu. Przymusowe ściągnięcie tych zasiłków następuje w trybie, przewidzianym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych.

Art. 27. § 1. Osoby, które w celu uzyskania dla siebie lub kogokolwiek pomocy lub zasiłków, wynikających z niniejszego dekretu, świadomie podają nieprawdziwe fakty, albo zatajają okoliczności, powodujące wygaśnięcie prawa do pomocy i zasiłków lub ich wstrzymanie, — oprócz odpowiedzialności karnej — tracą prawo do pomocy i zasiłków.

§ 2. Jeżeli czynów tych dopuścił się żołnierz, prawo do pomocy i zasiłków tracą wszyscy członkowie jego rodziny.

Art. 28. Gmina solidarnie z osobami, które nieprawnie pobrały zasiłek, jest odpowiedzialna za straty Skarbu Państwa, wynikłe z powodu świadomego zawinienia lub oczywistego niedbalstwa zarządu gminnego. Gmina ma prawo regresu do osób, z winy których wynikły straty Skarbu Państwa.

Rozdział IV.

Przepisy końcowe.

Art. 29. Z dniem wejścia w życie dekretu niniejszego tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy prawne, dotyczące przedmiotów, unormowanych niniejszym dekretem.

Art. 30. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Administracji Publicznej, Obrony Narodowej, Pracy i Opieki Społecznej, Zdrowia, Oświaty, Aprowizacji i Handlu oraz Skarbu, każdemu w zakresie jego działania.

Art. 31. Dekret niniejszy wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

Minister Obrony Narodowej:
Michał Żymierski
Marszałek Polski

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Jan Stańczyk

Minister Zdrowia:
Franciszek Litwin

Minister Oświaty:
Czesław Wycech

Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 września 1945 r. Nr 34, poz. 202).

208.

DEKRET

z dnia 24 sierpnia 1945 r.

o zmianie ustawy z dnia 6 maja 1945 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego wrogich elementów.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 6 maja 1945 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego wrogich elementów (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 96) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 dodaje się nowy ustęp (3) o brzmieniu:

„(3) Obywatele, wymienieni w art. 1, mieszkańcy górnośląskiej części województwa śląskiego (Górnego Śląska), województwa pomorskiego (z wyłączeniem powiatów: włocławskiego, lipnowskiego, rypińskiego i nieszawskiego) — oraz powiatów: gdyńskiego - grodzkiego, kartuzkiego, morskiego, starogardzkiego, kościerskiego i tczewskiego województwa gdańskiego, otrzymują jednocześnie ze złożeniem deklaracji wierności Narodowi i demokratycznemu Państwu Polskiemu zaświadczenie stałe, stwierdzające, że są obywatelami Państwa Polskiego narodowości polskiej. O złożeniu deklaracji i wydaniu zaświadczenia władza administracyjna zarządza ogłoszenie".

2) w art. 5 — ust. (2) otrzymuje brzmienie:

„(2) Wydanie zaświadczeń stałych, wymienionych w ust. (1) oraz w art. 2 ust. (3), nie wyłącza późniejszego wszczęcia postępowania w trybie art. 4".

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Sprawiedliwości, Bezpieczeństwa Publicznego, Administracji Publicznej oraz Skarbu w porozumieniu z interesowanymi ministrami.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Sprawiedliwości:
Leon Chajn

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

w/z Minister Administracji Publicznej:
Władysław Wolski

w/z Minister Skarbu:
Leon Kurowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 września 1945 r. Nr 34, poz. 203).

209.

DEKRET

z dnia 24 sierpnia 1945 r.

o wpisywaniu do ksiąg hipotecznych (gruntowych) prawa własności nieruchomości przejętych na cele reformy rolnej.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. (1) Tytułem do wpisania na rzecz Skarbu Państwa w księdze hipotecznej (gruntowej) prawa własności nieruchomości ziemskich, wymienionych w art. 2 ust. (1) lit. b), c), d) i e) dekretu z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 3, poz. 13), jest zaświadczenie wojewódzkiego urzędu ziemskiego, stwierdzające, że nieruchomość ziemska podpada pod działanie wyżej wymienionych przepisów.

(2) Jednocześnie z wpisaniem na rzecz Skarbu Państwa prawa własności nieruchomości ziemskiej ust. (1) ulegają wykreśleniu z księgi hipotecznej (gruntowej) wszelkie długi i ciężary nieruchomość tę obciążające z wyjątkiem służebności, których utrzymanie wojewódzki urząd ziemski uzna za niezbędne (prawo przechodu, przegonu, wodopoju, czerpania wody i t. p.).

(3) W utrzymanych służebnościach ust. (2) mogą właściwe władze ziemskie przeprowadzać zmiany stosownie do potrzeb nowoutworzonych gospodarstw.

(4) Wpisy w księdze hipotecznej (gruntowej) wymienione w ust. (1) i (2), oraz wpis zmian w służebnościach ust. (3) następują na wniosek właściwego wojewódzkiego urzędu ziemskiego.

Art. 2. (1) Tytułem do wpisania na rzecz nabywcy w księdze hipotecznej (gruntowej) prawa własności nadanej działki jest dokument nadania wraz z odpisem wykonalnej decyzji właściwej władzy w przedmiocie klasyfikacji i szacunku działki łącznie z szacunkiem przydzielonego nabywcy inwentarza.

(2) Jednocześnie z wpisaniem na rzecz nabywcy prawa własności działki ulegają wpisaniu w księdze hipotecznej (gruntowej) zobowiązania z tytułu niezapłaconej ceny kupna działki i inwentarza, a także ograniczenia, wynikające z art. 13 dekretu o przeprowadzeniu reformy rolnej.

(3) Wpisy w księdze hipotecznej (gruntowej), wymienione w ust. (1) i (2), następują na wniosek właściwego powiatowego urzędu ziemskiego.

Art. 3. W wypadku zniszczenia ksiąg hipotecznych (gruntowych) wnioski o dokonanie wpisów, wymienionych w art. 1 i 2, należy złożyć we właściwym oddziale (wydziale) sądu celem rozpatrzenia ich przy rekonstrukcji ksiąg.

Art. 4. Dokumenty, wnioski i wpisy do ksiąg hipotecznych (gruntowych) oparte na przepisie niniejszego dekretu nie podlegają opłatom sądowym i stemplowym.

Art. 5. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Rolnictwa i Reform Rolnych, Sprawiedliwości i Skarbu, każdemu w zakresie jego właściwości.

Art. 6. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk
w/z Minister Sprawiedliwości:
Leon Chajn
w/z Minister Skarbu:
Leon Kurowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 września 1945 r. Nr 34, poz. 204).

210.

DEKRET

z dnia 24 sierpnia 1945 r.

o zmianie ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 55, poz. 495) wprowadza się zmiany następujące:

1) Po art. 70 dodaje się nowy art. 70a w brzmieniu:

„Art. 70a. Rada Ministrów może dla dobra ruchu spółdzielczego zarządzić w drodze uchwały połączenie związków

rewizyjnych na zasadach w uchwale ustalonych z jednoczesnym nadaniem statutu nowopowstającemu związkowi rewizyjnemu, przy czym przepisy art. 113 i 115 stosuje się odpowiednio".

2) Po art. 115 dodaje się nowy art. 115a w brzmieniu:

„Art. 115a. W wypadkach, wywołanych wyjątkowymi okolicznościami gospodarczymi, Rada Ministrów może dla dobra ruchu spółdzielczego zarządzić w drodze uchwały połączenie spółdzielni na zasadach w uchwale ustalonych z jednoczesnym nadaniem statutu przejmującej spółdzielni, przy czym przepisy art. 73 i 108 nie będą stosowane; przepisy zaś art. 107 oraz art. 109 — 115 stosuje się odpowiednio".

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 września 1945 r. Nr 34, poz. 205).

211.

DEKRET

z dnia 24 sierpnia 1945 r.

o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Uchyla się moc obowiązującą art. 62 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) z późniejszymi zmianami.

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1946 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Skarbu:
Leon Kurowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 września 1945 r. Nr 34, poz. 206).

212.

DEKRET

z dnia 18 sierpnia 1945 r.

o podatku od wynagrodzeń.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Przedmiot opodatkowania.

Art. 1. (1) Podatkowi od wynagrodzeń podlegają wynagrodzenia za pracę, wypłacane na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

(2) Podatkowi od wynagrodzeń podlegają również wynagrodzenia za pracę, wypłacane na obszarze obcego państwa osobom, które posiadają miejsce zamieszkania lub miejsce pobytu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Pojęcie wynagrodzenia.

Art. 2. (1) Wynagrodzeniem jest wszelkiego rodzaju świadczenie w pieniądzach lub w naturze, otrzymywane przez pracownika z tytułu pełnionej przez niego pracy zarówno w czasie trwania stosunku służbowego lub stosunku umownego o pracę, jak i po jego ustaniu.

(2) Do kategorii wymienionych w ustępie poprzedzającym wynagrodzeń zalicza się również wszelkiego rodzaju świadczenia wypłacane osobom, należącym do składu zarządów, rad, komitetów nadzorczych i komisyj rewizyjnych osób prawnych.

(3) Wartość pieniężną świadczeń w naturze w postaci wyżywienia, mieszkania służbowe-

go, światła, opału i użytkowania roli ustala na każdy rok kalendarzowy Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej.

(4) Wartość innych świadczeń w naturze szacuje się według cen rynkowych. W przypadku udzielania tych świadczeń w formie odpłatnej doliczeniu do wynagrodzenia podlega różnica pomiędzy ceną rynkową a ceną zapłaconą przez podatnika.

Osoby obowiązane do opłacania podatku.

Art. 3. (1) Do opłacania podatku od wynagrodzeń obowiązane są osoby fizyczne bez względu na miejsce zamieszkania lub miejsce pobytu, jeżeli wynagrodzenie za pracę wypłacane im jest na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

(2) Do opłacania podatku od wynagrodzeń obowiązane są również te osoby fizyczne, którym wynagrodzenie za pracę wypłacane jest za granicą, jeżeli posiadają miejsce zamieszkania lub miejsce pobytu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Zwolnienia podmiotowe.

Art. 4. Zwolnieni od obowiązku podatkowego są:

1) uwierzytelnieni przy Rządzie Rzeczypospolitej zastępcy obcych państw oraz przydani im urzędnicy i osoby, pozostające u nich w służbie, jeżeli są cudzoziemcami;

2) inne osoby, którym na podstawie układów międzypaństwowych lub według zasad prawa międzynarodowego służy przywilej zwolnienia od tego podatku.

Zwolnienia przedmiotowe.

Art. 5. (1) Podatkowi nie podlegają:

1) zapomogi i odszkodowania pośmiertne dla rodzin po zmarłych wojskowych i urzędnikach państwowych;

2) renty i zapomogi pobierane przez inwalidów wojennych i wojskowych oraz inwalidzkie renty skapitalizowane;

3) pensje pobierane przez weteranów powstań na mocy obowiązujących ustaw;

4) płace i dodatki wypłacane przez Skarb Państwa w związku z odznaczeniami wojennymi, odniesionymi ranami i t. p.;

5) żołd wypłacany szeregowym Wojsk Polskich w służbie czynnej łącznie ze wszystkimi dodatkami;

6) skapitalizowane renty i emerytury wypłacane z funduszów Państwa lub zakładów ubezpieczeń społecznych;

7) odszkodowania za utratę życia lub zdrowia w związku z pełnioną pracą;

8) opieka lecznicza, szpitalna, sanatoryjna oraz wartość bezpłatnie wydawanych lekarstw;

9) wartość munduru służbowego lub odszkodowanie w gotówce za używanie munduru własnego;

10) zasiłki chorobowe wypłacane przez instytucje ubezpieczeń społecznych;

11) zapomogi dla zarejestrowanych bezrobotnych wypłacane z kas publicznych;

12) zwroty kosztów służbowych, kosztów podróży oraz diety wypłacane osobom zatrudnionym w służbie publicznej;

13) kwoty wypłacane osobom zatrudnionym nie w służbie publicznej na koszty podróży (koszt przejazdu, diety), jeżeli nie przekraczają one faktycznych wydatków pracownika, albo nie są wyższe od ustalonych przepisami układu zbiorowego pracy dla danego zawodu;

14) koszty biletu na przejazd środkami masowej lokomocji (pociągi, tramwaje, autobusy) od miejsca zamieszkania do miejsca pracy i z powrotem, jeżeli te koszty nie są zwracane przez pracodawcę poza wynagrodzeniem;

15) odszkodowania za używane przez pracownika własne narzędzia pracy (amortyzacja);

16) jednorazowe zapomogi ślubne, porodowe i pogrzebowe, jeżeli są udzielane w okresie sześciu tygodni przed lub po zdarzeniu w wysokości nieprzekraczającej 3.000 zł;

17) dary pieniężne i w naturze, jeżeli są udzielane w wysokości do 6.000 zł. z tytułu co najmniej 25-letniego okresu trwania pracy;

18) stypendia, faktycznie poniesione opłaty szkolne, zwracane przez pracodawcę na podstawie przepisów układu zbiorowego pracy, zasiłki na cele naukowe, nagrody uzyskane na konkursach, nagrody za wynalazki i t. p.;

19) wynagrodzenia nieprzekraczające w stosunku rocznym 12.000 zł chyba, że dekret niniejszy stanowi inaczej;

20) inne wynagrodzenia zwolnione od podatku na mocy specjalnych ustaw.

(2) Upoważnia się Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej do zwolnienia od podatku innych kategoryj wynagrodzeń w granicach słuszności gospodarczej.

Art. 6. Wynagrodzenia wypłacane z funduszów obcego państwa, obcych związków samorządowych oraz z innych tego rodzaju funduszów publicznych wyłącza się od opodatkowania, jeżeli będzie udowodnione, że podlegają tam podatkowi tego samego rodzaju i jeżeli właściwe obce państwo postępuje według zasad wzajemności co do takich samych przychodów ze źródeł położonych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Powstanie obowiązku podatkowego.

Art. 7. Obowiązek podatkowy powstaje z chwilą wypłacenia wynagrodzenia i jest niezależny od tego, czy wynagrodzenie wypłacone zostało za czasokres bieżący, przeszły lub przyszły.

Wygaśnięcie obowiązku podatkowego.

Art. 8. Obowiązek podatkowy wygasa z chwilą śmierci podatnika, jak również z chwilą rozwiązania stosunku, uzasadniającego wypłatę wynagrodzenia, jednak dopiero po dokonaniu całkowitego rozrachunku i wypłaceniu reszty należności z wygasłego stosunku.

Zniżki i zwyżki rodzinne.

Art. 9. (1) Jeżeli podatnik, będący głową rodziny ma na utrzymaniu więcej niż dwoje dzieci, podatek obniża się o 25%, jeżeli ma więcej niż czworo dzieci, podatek obniża się o 50%. Całkowite zwolnienie od podatku następuje wtenczas, jeżeli padatnik ma więcej niż sześcioro dzieci na utrzymaniu.

(2) Zniżka, o której mowa w ust. 1, odnosi się tylko do tych podatników, których wynagrodzenie nie przekracza 120.000 zł w stosunku rocznym i którzy nie są podatnikami w podatku dochodowym.

(3) Za dzieci uważa się nieletnie dzieci ślubne, nieślubne, przysposobione i pasierbów do lat 18-tu, jeżeli nie posiadają własnych źródeł dochodu.

(4) Ta sama zniżka przysługuje również na dzieci starsze, pobierające naukę lub odbywające praktykę zawodową—do ukończenia przez nie 24 roku życia, jeżeli nie posiadają własnych źródeł dochodu.

(5) Jeżeli podatnikiem jest kobieta, będąca głową rodziny, ulga, o której mowa w ustępach poprzedzających, następuje:

w rozmiarach 25% — gdy ma na utrzymaniu więcej niż jedno dziecko,

" 50% — gdy ma na utrzymaniu więcej niż dwoje dzieci.

Całkowite zwolnienie następuje, gdy ma na utrzymaniu więcej niż czworo dzieci.

Art. 10. Podatek podwyższa się:

1) o 20% dla podatników w wieku ponad 18 lat nieżonatych lub niezamężnych, nie mających na utrzymaniu dzieci i pobierających wynagrodzenie ponad 60.000 zł rocznie;

2) o 10% dla podatników żonatych lub zamężnych od lat przeszło dwóch lecz nie mających na utrzymaniu dzieci, jeżeli podatnicy ci pobierają wynagrodzenie ponad 80.000 zł rocznie.

Wysokość i sposób pobierania podatku.

Art. 11. (1) Podatek wymierza się według następującej skali:

Stopień wynagrodzenia	Wysokość wynagrodzenia obliczona w stosunku rocznym w złotych		Stopa procentowa podatku
	ponad	do	%
1	12 000	18 000	1
2	18 000	24 000	1,5
3	24 000	30 000	2
4	30 000	36 000	2,5
5	36 000	42 000	3
6	42 000	48 000	4
7	48 000	54 000	5
8	54 000	60 000	6
9	60 009	70 000	7
10	70 000	80 000	8
11	80 000	90 000	9
12	90 000	100 000	10
13	100 000	110 000	11
14	110 000	120 000	12
15	120 000	130 000	13
16	130 000	140 000	15
17	140 000	160 000	17
18	160 000	180 000	19
19	180 000	200 000	21
20	200 000	240 000	23
21	240 000	280 000	25
22	280 000	320 000	27
23	320 000	360 000	29
24	360 000	400 000	31
25	400 000	450 000	33
26	450 000	500 000	35
27	500 000	550 000	37
28	550 000	600 000	39
29	600 000	700 000	41
30	700 000	800 000	43
31	800 000	900 000	45
32	900 000	1 000 000	47
33	1 000 000		50

(2) Podstawę do ustalenia stopy procentowej stanowi wynagrodzenie, obliczone w stosunku rocznym.

Art. 12. (1) Podatek od wynagrodzeń, wypłacanych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, pobiera się drogą potrącania od wypłacanego wynagrodzenia kwoty należnego podatku według skali art. 11.

(2) Do potrącania kwoty należnego podatku obowiązani są pracodawcy (władze, urzędy, instytucje, przedsiębiorstwa i wogóle wszyscy pracodawcy, wypłacający wszelkiego rodzaju wynagrodzenia) przy każdej wypłacie wynagrodzenia.

(3) Jeżeli pracodawca nie potrąca należnego podatku, lecz ponosi go z własnych funduszów, wówczas obowiązany jest przyjąć za podstawę do ustalenia stopy procentowej i obliczania podatku taką kwotę, aby — po potrące-

niu od tej kwoty obliczonego podatku — pozostała różnica wyrażała sumę przypadającą pracownikowi do wypłaty. Zasada powyższa nie ma zastosowania, gdy wynagrodzenie nie przekracza zł 60.000 w stosunku rocznym.

(4) Przy wypłacie wynagrodzeń periodycznych zmiennych stosuje się postanowienia art. 11 ust. 2 dopóty, aż łączna suma wynagrodzeń w danym roku kalendarzowym przekroczy 12.000 zł, po czym w celu ustalenia stopy procentowej podatku należy stosować postanowienia ust. 6.

(5) W celu obliczenia podatku przy wypłacie wynagrodzenia nieperiodycznego (jednorazowego), dolicza się je wraz z poprzednio wypłaconymi w danym roku kalendarzowym wynagrodzeniami nieperiodycznymi do obliczonej w stosunku rocznym sumy ostatniego periodycznego wynagrodzenia i ustaloną w ten sposób stopę procentową stosuje się do bieżąco wypłaconego wynagrodzenia nieperiodycznego.

(6) W stosunku do osób, które wynagrodzeń periodycznych nie otrzymują, podstawę do ustalenia stopy procentowej podatku stanowi kwota wypłaconego wynagrodzenia. W przypadku powtarzających się w ciągu roku wypłat nieperiodycznych należy dodać do kwoty bieżąco wypłacanej sumę wypłat już dokonanych i na podstawię łącznej sumy ustalić stopę procentową i obliczyć podatek. Od tak ustalonej kwoty podatku potrąca się podatek uprzednio już pobrany, a pozostała różnica stanowi podatek, przypadający bieżąco do potrącenia.

(7) Podatek należy potrącić w ten sposób, aby z wynagrodzenia wyższego stopnia po pobraniu podatku nie pozostało mniej, niż zostaje z najwyższego wynagrodzenia bezpośrednio niższego stopnia, po potrąceniu podatku na ten stopień przypadającego."

Art. 13. (1) Pracodawca wypłacający wynagrodzenia w sumach nieprzekraczających na jednego pracownika zł 60.000 w stosunku rocznym, obowiązany jest oprócz potrąconego pracownikowi podatku w myśl art. 11 uiścić z własnych funduszów dodatkową opłatę według następującej skali:

Stopień wynagrodzenia	Wysokość wynagrodzenia obliczona w stosunku rocznym w złotych		Roczna suma dodatkowej opłaty w złotych
	ponad	do	
1		12 000	3 600
2	12 000	18 000	3 420
3	18 000	24 000	3 240
4	24 000	30 000	3 000
5	30 000	36 000	2 700
6	36 000	42 000	2 340
7	42 000	48 000	1 680
8	48 000	54 000	900
9	54 000	60 000	300

(2) Od dodatkowej opłaty (ust. 1) wolny jest płatnik, jeżeli nim jest Państwo, związek samorządowy, instytucja ubezpieczeń społecznych, związek zawodowy robotników lub pracowników, albo zakład, będący pod zarządem Państwa bądź związku samorządowego.

(3) Upoważnia się Ministra Skarbu do całkowitego zwalniania od opłat dodatkowych oraz do obniżania stawek tych opłat dla poszczególnych okręgów wymiarowych i kategorii podatników.

Art. 14. (1) Kwoty należnego podatku, potrącone przez pracodawcę przy wypłacie wynagrodzenia (art. 11 i 12), lub ponoszone przez pracodawcę z własnych funduszów (art. 12 ust. 3), jak również kwoty dodatkowych opłat (art. 13), pracodawca jest obowiązany wpłacić do kasy właściwego urzędu skarbowego w terminie dni 7 po upływie miesiąca kalendarzowego, w którym nastąpiła wypłata wynagrodzenia, z dołączeniem wykazu potrąceń, sporządzonego według przepisanego wzoru, lub też odpisu listy płacy, zawierającej dane niezbędne do sprawdzenia prawidłowości dokonanych potrąceń.

(2) Minister Skarbu ma prawo zwolnienia większych przedsiębiorstw, zatrudniających znaczniejszą liczbę pracowników, a prowadzących prawidłowe księgi handlowe od obowiązku składania wykazów potrąceń albo list płacy. Uprawnienie to może Minister Skarbu przenieść na dyrektorów izb skarbowych.

Art. 15. (1) Pracodawca wypłacający osobie u niego zatrudnionej dwa lub więcej wynagrodzeń obowiązany jest, jeżeli łączna suma tych wynagrodzeń za dany rok kalendarzowy przekracza 30.000 zł obliczyć podatek, przyjmując za podstawę łączną sumę tych wynagrodzeń.

(2) Jeżeli obliczony w ten sposób podatek przekroczy kwotę podatku potrąconego w myśl art. 11, różnicę należy potrącić dodatkowo najpóźniej przy ostatniej wypłacie wynagrodzenia za dany rok kalendarzowy i wpłacić do kasy urzędu skarbowego w terminie do dnia 7 stycznia następnego roku.

Art. 16. Osoby, pobierające wynagrodzenia na obszarze obcego państwa a zamieszkałe na terenie Rzeczypospolitej Polskiej (art. 1 ust. 2) obowiązane są obliczać należny podatek według przepisów art. 11 i 12 niniejszego dekretu i wpłacać do kasy właściwego urzędu skarbowego w terminie 7 dni po upływie miesiąca, w którym otrzymały wynagrodzenie. Po upływie roku osoby te są obowiązane obliczyć i wpłacić należny podatek zgodnie z przepisami art. 15 ust. 2.

Opodatkowanie łącznych wynagrodzeń.

Art. 17. (1) Osoby, które otrzymują wynagrodzenia od różnych pracodawców, obowią-

zane są po upływie roku kalendarzowego uiścić tytułem podatku od wynagrodzeń różnicę między należnością podatku od łącznego rocznego wynagrodzenia według skali art. 11, a kwotą potrąconą w trybie art. 12 tytułem podatku w ciągu ubiegłego roku.

(2) Kwoty przypadające z powyższego tytułu do zapłaty powinny być przez wymienione wyżej osoby obliczone i wpłacone do kasy właściwego urzędu skarbowego w terminie do dnia 15 stycznia następnego roku. Równocześnie z wpłatą należy złożyć w urzędzie skarbowym obliczenie różnicy, sporządzone na przepisanym formularzu.

(3) Podatek należy obliczyć w ten sposób, aby z wynagrodzenia wyższego stopnia, po potrąceniu podatku, nie pozostało mniej, niż zostaje z najwyższego wynagrodzenia bezpośrednio niższego stopnia po potrąceniu podatku na ten stopień przypadającego.

Postępowanie w sprawach podatku.

Art. 18. Postępowanie w sprawach podatku od wynagrodzeń podlega przepisom ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14, poz. 134), a w szczególności przepisom tej ordynacji, dotyczącym państwowego podatku dochodowego.

Przepisy końcowe.

Art. 19. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 20. (1) Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 września 1945 r.

(2) Jednocześnie tracą moc obowiązującą przepisy artykułów 20 i 41 — 45 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 2, poz. 6) wraz z późniejszymi zmianami.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
w/z Prezes Rady Ministrów:
Władysław Gomułka
Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski
w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Edmund Giebartowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 26 września 1945 r. Nr 38, poz. 220).

213.

DEKRET

z dnia 22 września 1945 r.

o przedłużeniu niektórych terminów przewidzianych dekretem o amnestii.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Terminy określone w art. 3 pkt 1), 2) i 3) oraz art. 7 § 1 pkt 1) dekretu o amnestii z dnia 2 sierpnia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 172) — przedłuża się do dnia 15 października 1945 r.

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Sprawiedliwości, Obrony Narodowej, Bezpieczeństwa Publicznego, Skarbu i Administracji Publicznej.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 22 września 1945 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski
Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski
w/z Minister Obrony Narodowej:
gen. Strażewski
Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz
Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski
Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 27 września 1945 r. Nr 39, poz. 221).

214.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTROW

z dnia 24 sierpnia 1945 r.

w sprawie uzupełnienia tabeli stanowisk i grup uposażenia dla władz, urzędów, zakładów i instytucyj państwowych.

Na podstawie art. 9 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 27 grudnia 1944 r. o tymczasowym unormowaniu stosunku służbowego i zaszeregowaniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 89) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tabelę stanowisk i grup uposażenia, załączoną do rozporządzenia Polskiego Komi-

tetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 27 grudnia 1944 r. o ustaleniu grup uposażenia do tabeli stanowisk we władzach, urzędach, zakładach i instytucjach państwowych (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 90), uzupełnioną rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 13 lutego 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 6, poz. 22), uzupełnia się w ten sposób, że pod tytułem „Resort Aprowizacji" dodaje się nowe działy, dotyczące władz bezpośrednio i pośrednio podległych, według załącznika.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Skarbu:
Leon Kurowski

Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 sierpnia 1945 r. (poz. 209).

Władze i urzędy bezpośrednio podległe				Władze i urzędy pośrednio podległe			
Kolejność	Stanowisko (tytuł)	Kategoria	Grupa uposażenia	Kolejność	Stanowisko (tytuł)	Kategoria	Grupa uposażenia
1	Naczelnik wydziału	I	V—VI	1	Kierownik referatu	I	VI—VII
2	Kierownik oddziału	I	VI—VII	2	Inspektor powiatowy	I	VII
3	Inspektor wojewódzki	I	VI—VII	3	Referendarz	I	VII—VIII
4	Referendarz	I	VII—VIII	4	Podreferendarz	II	IX—X
5	Podreferendarz	II	VIII—IX	5	Kontroler	II	VIII—IX
6	Kierownik kancelarii	III	VIII—IX	6	Poborca	II	VIII—IX
7	Sekretarz (administracyjny, rachunkowy, techniczny)	II	X—XI	7	Kierownik kancelarii	III	IX—X
8	Starszy rejestrator	III	X—XI	8	Sekretarz (administracyjny, techniczny, rachunkowy)	II	X—XI
9	Rejestrator	III	XI	9	Starszy rejestrator	III	X—XI
10	Pomocnik techniczny	III	XII	10	Rejestrator	III	XI
				11	Pomocnik techniczny	III	XII

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 września 1945 r. Nr 34, poz. 209)

215.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 września 1945 r.

o ustaleniu kosztu własnego, opłaty monopolowej oraz cen sprzedażnych spirytusu na cele konsumcyjne i wyrobów Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Na podstawie art. 14, 23, 41, 42 i 43 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) w brzmieniu rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 615) i z dnia 24 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 863) zarządzam, co następuje:

§ 1. 1) Opłatę monopolową, łącznie z udziałem instytucji samorządu terytorialnego, od 1 litra spirytusu 100° na cele konsumcyjne, wyrobionego w kraju, ustala się w wysokości zł 500.—

2) Dodatek do ustalonej w pkt 1 opłaty, o którym mowa w art. 42 ust. 1 lit. b) cytowanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r., ustala się w wysokości . . . . zł 125.—

3) Opłatę monopolową od spirytusu sprowadzonego z zagranicy do celów wyszczególnionych w § 2 niniejszego rozporządzenia oraz od spirytusu zawartego w wyrobach wymienionych w § 2. sprowadzonych z zagranicy, ustala się za 1 litr 100° w wysokości . . . . zł 625.—

§ 2. Cenę sprzedażną spirytusu do wyrobu wódek gatunkowych, esencyj, do konserwacji napojów winnych i soków oraz wszelkich artykułów spożywczych, wydanego do naczyń odbiorcy w składzie wskazanym przez Państwowy Monopol Spirytusowy, ustala się za 1 litr 100° w wysokości . . . . zł 675.—

W cenie tej mieści się koszt własny spirytusu oczyszczonego na cele konsumcyjne w wysokości zł 50.— za 1 litr spirytusu 100°, ustalony łącznie z kosztem oczyszczenia spirytusu, wynoszącym wraz z kosztami transportu, stratami drogowymi, magazynowymi i aparatowymi, premiami oraz kosztami administracji, zł 15.— od 1 litra 100°.

§ 3. Do cen ustalonych w § 2 rozporządzenia niniejszego dolicza się za spirytus podwójnie oczyszczony od 1 litra 100° zł 30. —

§ 4. 1) Detaliczne ceny sprzedażne wyrobów monopolowych konsumcyjnych łącznie z butelką ustala się jak następuje:

Rodzaj wyrobów	1 l.	0,5 l.	0,25 l.
a) wódki czyste			
zwykła			
mocy 40°	290.—	150.—	80.—
„ 45°	325.—	165.—	85.—
„ 55°	395.—	200.—	105.—
wyborowa			
mocy 45°	365.—	185.—	95.—
b) okowita monopolowa			
mocy 55°	325.—	165.—	85.—
c) spirytus do celów domowo-leczniczych			
mocy 95°	700.—	360.—	180.—

2) Wymienione w pkt 1 wyroby Państwowego Monopolu Spirytusowego będą sprzedawane w miarę posiadanych zapasów, a okowita monopolowa—do czasu likwidacji jej zapasów.

§ 5. Państwowy Monopol Spirytusowy może, za każdorazowym zezwoleniem Ministra Skarbu, gdy przemawia za tym ważny interes publiczny, sprzedawać spirytus i konsumcyjne wyroby monopolowe po cenach niższych, niż ustalone w rozporządzeniu niniejszym. Obniżka nie może przekraczać wysokości opłaty monopolowej, ustalonej w § 1 pkt 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 14 kwietnia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 80).

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 września 1945 r. Nr 35, poz. 210).

216.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 września 1945 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu, Aprowizacji i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o ustaleniu cen sprzedażnych spirytusu na cele niekonsumcyjne.

Na podstawie art. 45 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) zarządzam, co następuje:

§ 1. Cenę sprzedażną, łącznie z opłatami monopolowymi określonymi w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 10 września 1945 r. o ustaleniu opłaty monopolowej od spirytusu na niektóre cele niekonsumcyjne (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 212), za 1 litr 100° spirytusu surowego lub spirytusu rektyfikowanego poślednich gatunków, przeznaczonego do zużycia w kraju a wydanego na niżej wyszczególnione cele do naczyń odbiorcy ze składu wyznaczonego przez Państwowy Monopol Spirytusowy, ustala się w wysokości następującej:

a) do wyrobu: galenowych środków leczniczych, specyfików farmaceutycznych, alkoholu absolutnego w laboratoriach, do użytku aptecznego i szpitalnego, na cele naukowo-laboratoryjne oraz dezynfekcyjne dla zakładów leczniczych, z wyjątkami przewidzianymi pod lit. c) i d) . . . zł 585.—

b) do wyrobu artykułów perfumeryjno-kosmetycznych . . zł 635.—

c) na cele naukowo - laboratoryjne dla wyższych zakładów naukowych oraz szkół zawodowych, za zaświadczeniami Ministerstwa Oświaty . . . . zł 35.—

d) do wyrobu: octu, eteru, politur i lakierów, syntetycznych środków leczniczych, preparatów organoterapeutycznych, materiałów wybuchowych, do stabilizacji ziół, na wszelkie inne cele przemysłowe z wyłączeniem przemysłów artykułów spożywczych (oprócz octu), za spirytus na cele dezynfekcyjne dla zakładów leczniczych, skażony na koszt odbiorcy . . . . zł 160.—

e) do celów napędowych, skażony na koszt odbiorcy . . . zł 35.—

§ 2. Do cen ustalonych w § 1 niniejszego rozporządzenia dla spirytusu surowego lub spirytusów rektyfikowanych poślednich gatunków dolicza się:

a) za rektyfikat I gatunku lub spirytus odwodniony sprzedawany w przypadkach, gdy zastosowanie rektyfikatu lub

spirytusu odwodnionego jest konieczne . . . . zł 15.—

b) za rektyfikat wyborowy, podwójnie oczyszczony . . . zł 30.—

§ 3. Za denaturat o mocy 92° cenę sprzedażną ustala się:

a) luzem do naczyń odbiorcy za 1 litr obj. . . . . zł 90.—

b) w detalu za 1 litr łącznie z butelką . . . . zł 100.—
w detalu za 0,5 litra łącznie z butelką . . . . zł 55.—

§ 4. Państwowy Monopol Spirytusowy może za każdorazowym zezwoleniem Ministra Skarbu, gdy przemawia za tym ważny interes gospodarczy, sprzedawać spirytus na cele niekonsumcyjne po cenach niższych, niż ustalone w rozporządzeniu niniejszym. Obniżka nie może przekraczać wysokości opłat monopolowych ustalonych w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 10 września 1945 r. o ustaleniu opłat monopolowych od spirytusu na niektóre cele niekonsumcyjne (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 212).

§ 5. Spirytus według cen niniejszego rozporządzenia sprzedaje Państwowy Monopol Spirytusowy w miarę posiadanych zapasów.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 14 kwietnia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 81).

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Przemysłu:
Hilary Minc

Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 września 1945 r. Nr 35, poz. 211).

217.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 września 1945 r.

o ustaleniu opłat monopolowych od spirytusu na niektóre cele niekonsumcyjne.

Na podstawie art. 14 i 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586) zarządzam, co następuje:

§ 1. Opłaty monopolowe od 1 litra spirytusu 100°, przeznaczonego na niżej wyszczególnione cele oraz od spirytusu sprowadzonego z zagranicy na te cele, tudzież użytego do wyrobu podanych niżej artykułów sprowadzanych z zagranicy, lub zawartego w tych artykułach, ustala się w wysokości następującej:

a) do wyrobu: artykułów perfumeryjno-kosmetycznych, galenowych środków leczniczych, specyfików farmaceutycznych, alkoholu absolutnego w laboratoriach,
do użytku aptecznego i szpitalnego,
na cele naukowo-laboratoryjne oraz dezynfekcyjne dla zakładów leczniczych,
z wyjątkiem spirytusu sprzedawanego na cele wymienione w § 1 lit. c) i d) rozporządzenia Ministra Skarbu, wydanego w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu, Aprowizacji i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 10 września 1945 r. o ustaleniu cen sprzedażnych spirytusu na cele niekonsumcyjne (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 211) . . . zł 500.—

b) do wyrobu: octu, eteru, politur i lakierów, syntetycznych środków leczniczych, preparatów organoterapeutycznych, materiałów wybuchowych,
do stabilizacji ziół,
na wszelkie inne cele przemysłowe z wyłączeniem przemysłów artykułów spożywczych (prócz octu),
za spirytus na cele dezynfekcyjne dla zakładów leczniczych, skażony na koszt odbiorcy . . . . zł 125.—

§ 2. Ustanawia się opłatę monopolową od 1 litra denaturatu o mocy 92° w wysokości zł 50.—.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 14 kwietnia 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 82).

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 września 1945 r. Nr 35, poz. 212).

Cena numeru niniejszego zł 12.— **Prenumerata miesięczna zł. 20.—**

Redakcja i Administracja „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu", Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Zakłady R.S.G. Warszawa, Targowa 80 — Nr 238